

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.017 van 22 oktober 2001
in de zaak A. 86.681/VII-19.406**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 10 september 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 september 1999;

Gelet op de beschikking van 11 december 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 6 december 1998 en verklaarde zich op 8 december 1998 vluchteling.

1.2. Op 14 april 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 september 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt

"Betrokkene werd verhoord op 12 juli 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, die beweert het Armeens staatsburgerschap te bezitten, verliet zijn land op 1 december 1998. Hij reisde naar België waar hij op 6 december 1998 aankwam. Op 8 december 1998 diende hij een asielaanvraag in.

Betrokkene zou, volgens zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal, sinds mei 1997 tewerkgesteld zijn geweest in een kousenfabriek. In juli of augustus 1997 zou betrokkene een eerste maal door zijn directeur zijn gevraagd mee te werken aan een diefstal van goederen uit de fabriek. Sindsdien zou hij steeds zulke voorstellen hebben gekregen die hij evenwel steeds zou hebben afgewimpeld. Betrokkenes directeur zou betrokkene in september 1998 hebben beschuldigd van diefstal. Na deze beschuldiging zou betrokkene een convocatie hebben ontvangen van de politie. Toen hij zich op het politiebureau aanmeldde zou betrokkene twee tot drie uur zijn vastgehouden. Tijdens deze periode zou betrokkene zijn geslagen en zijn opgesloten in een cel. Na zijn vrijlating zou betrokkene nog enkele dagen in dezelfde onderneming hebben gewerkt. Bij zijn terugkeer in de onderneming zou de directeur hem hebben willen verplichten deel te nemen aan een diefstal. Betrokkene zou dit hebben geweigerd en zou naar de politie zijn gestapt. Op het politiebureau zou hij een verklaring hebben afgelegd en zou hij opnieuw zijn geslagen. Opnieuw zou betrokkene na twee tot drie uur zijn vrijgelaten waarna hij terugkeerde naar het huis van zijn tante waar hij woonde. Diezelfde nacht, midden november 1998, zou de chauffeur van betrokkenes directeur naar betrokkenes huis zijn gekomen en betrokkene zou zijn gevlucht. Tijdens zijn

vlucht zou hij door de chauffeur zijn beschoten. Na dit incident zou betrokkene zijn ondergedoken bij een vriend waar hij twee weken zou hebben verbleven. Daarna zou betrokkene uit Armenië zijn vertrokken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangebrachte motieven om zijn land te verlaten vreemd zijn aan de criteria voor erkenning als vluchteling van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Betrokkene brengt immers geen elementen aan die erop wijzen dat hij vervolgd werd omwille van zijn nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, etnische origine of het behoren tot een sociale groep. Zijn beweerde problemen zouden ontstaan zijn doordat betrokkene zich verzette tegen de corruptie van zijn werkgever, hetgeen niet onder één van de vijf genoemde categorieën valt.

Verder dient er te worden opgemerkt dat verschillende tegenstrijdigheden in betrokkenes opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van diens asielrelaas op ernstige wijze ondergraven. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in november 1998 een eerste maal werd opgesloten door de politie. Dit nadat hij zijn ontslag had ingediend bij zijn directeur en deze laatste de politie zou hebben verteld dat betrokkene voor ongeveer 50.000 dollar zou hebben gestolen. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene evenwel dat zijn baas reeds in september 1998 een klacht tegen hem indiende wegens diefstal. Verder ontkende betrokkene voor het Commissariaat-generaal ontslag te hebben genomen. Nog voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene bij zijn eerste contact met de politie, september 1998, slechts enkele uren, en zeker geen volledige dag, te zijn opgesloten, voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij evenwel één dag te zijn opgesloten. Over de inval in betrokkenes woonplaats verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de inval door zijn directeur werd uitgevoerd terwijl hij voor het Commissariaat-generaal beweerde dat het diens chauffeur was die zijn woonplaats binnenviel.

Door deze vaststellingen kan aan betrokkenes asielrelaas geen geloof meer worden gehecht.

De convocatie die betrokkene voorlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen verandert hier niets aan. Vermits het slechts een kopie is, kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggesteund naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij, hierover geïnterpelleerd ter zitting, verklaart afstand te doen van deze exceptie

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doordat de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met elkaar werden

vergeleken, terwijl het dringend beroep een administratief beroep is en de zaak volledig opnieuw en individueel diende te worden behandeld;

Overwegende dat deze wetsbepaling niet verbiedt dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaringen vergelijkt met deze welke op het Commissariaat-generaal werden afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht;

Overwegende dat uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de door de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaringen; dat hij oordeelt dat de door de verzoekende partij aangebrachte motieven om zijn land te verlaten vreemd zijn aan de criteria voor erkenning als vluchteling van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; dat de verzoekende partij immers geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij vervolgd werd omwille van haar nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, etnische origine of het behoren tot een bepaalde sociale groep; dat de beweerde problemen van de verzoekende partij zouden zijn ontstaan doordat zij zich verzette tegen de corruptie van haar werkgever, hetgeen niet onder één van de vijf genoemde categorieën valt;

Overwegende dat de verzoekende partij onder meer dit motief bestrijdt; dat zij de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met de te grote strengheid van de bestraffing, het feit dat maffia en politiek zeer sterk met elkaar verstrengeld zijn in Armenië en dat de autoriteiten gepoogd hebben de verzoekende partij een tweede maal naar het leger te zenden;

Overwegende echter dat de verzoekende partij deze gegevens nooit heeft aangevoerd, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor de commissaris-generaal; dat de commissaris-generaal bijgevolg deze elementen bij zijn besluitvorming niet diende te betrekken; dat uit de verhoorverslagen blijkt dat de verzoekende partij vooral problemen had met haar werkgever omdat zij zich verzette tegen bepaalde gebeurtenissen op het werk; dat het bijgevolg niet onredelijk is dat de commissaris-generaal stelt dat de motieven van de verzoekende partij vreemd zijn aan de erkenningscriteria van de Conventie van Genève;

Overwegende dat deze vaststelling volstond om de asielaanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren; dat de andere, door de verzoekende partij in het tweede middel bekritiseerde motieven (i.v.m. tegenstrijdigheden in de verklaringen, de authenticiteit van de convocatie), eigenlijk bijkomende, overtollige motieven zijn; dat zelfs indien zou worden aangetoond dat zij feitelijk onjuist of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn, de wettigheid van de bestreden beslissing, omwille van het eerder besproken motief, niet in vraag kan worden gesteld; dat kritiek op de motivering van overtollige weigeringsgronden niet terzake dienend is; dat gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat in het derde middel de schending wordt aangevoerd van artikel 1 van het Verdrag van Genève;

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat bijgevolg in het huidig geval de schending van artikel 1 (A), 2 niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien de verzoekende partij niet tegelijkertijd de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in dit derde middel eveneens stelt dat de beslissing niet gemotiveerd is in de mate dat niet werd nagegaan of de Conventie van Genève niet van toepassing is omwille van de reeds eerder (punt 3.2) opgesomde elementen; dat deze grief reeds bij de bespreking van het tweede middel werd verworpen;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig oktober tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.